

Sygn. akt *XVII AmE 88/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Maciej Kruszyński</i>
Protokolant –	Sekr. sąd. Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu 21 kwietnia 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 31 grudnia 2020 roku, numer (...).

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmE 88/21*

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 grudnia 2020 r., Nr (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), art. 56 ust. 2 pkt 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), art. 56 ust. 2a pkt 3 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) w zw. z art. 9a ust. 8 w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) i art. 9a ust. 1a pkt 2 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) oraz art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. 2020 r. poz. 833, ze zm.), a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

- 1) przedsiębiorca: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., nie wywiązał się w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r., z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia

3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., karę pieniężną w kwocie 31 022,06 zł.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. 9a ust. 8, art. 9a ust. 1a pkt 2, art. 9a ust. 1a pkt 1 P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2016 r.) poprzez ich wadliwe zastosowanie, szczegółowo wskazane w uzasadnieniu;

2. w konsekwencji, wadliwe ustalenie przez Organ, że powódka w okresie objętym postępowaniem, tj. od dnia 01.01.2015 r. do dnia 03.04.2015 r. nie wywiązała się z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 p.e. wskutek wadliwego zastosowania przepisów prawa wskazanych w pkt 1 powyżej i wymierzenia powódce kary pieniężnej mimo braku przesłanek wymierzenia takiej kary;

3. art. 56 ust. 6a p.e. poprzez jego niezastosowanie przez Organ mimo wystąpienia w tym zakresie przesłanek, tj. stopnia szkodliwości czynu, który jest znikomy oraz okoliczności zaniechania powyższego naruszenia (naruszenie miało charakter jednokrotny).

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości z uwagi na jej bezzasadność i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, względnie uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary, względnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 31 maja 2017 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwrócił się do przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. w G. o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. sprzedaży energii elektrycznej.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 31 maja 2017 r., k. 1 akt adm.

Z informacji udzielonych przez Przedsiębiorcę wynika, iż, w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. sprzedał do odbiorców końcowych 215 524,885 MWh energii elektrycznej, w tym 55 409,737 MWh w okresie od 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r.

Dowód: Pisma Przedsiębiorcy – k. 22 akt adm., k. 33 akt adm., k. 44 akt adm.

W związku z powyższym, Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r., określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.), wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie

określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 8a. O wszczęciu postępowania Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę pismem z dnia 22 lipca 2020 r., wzywając jednocześnie do przesłania wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie jego sytuacji finansowej oraz oświadczenia Przedsiębiorcy o wysokości przychodu osiągniętego w 2019 r. z działalności koncesjonowanej.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 22 lipca 2020 r., k. 48 akt adm.

Przedsiębiorca przekazał wymagane dokumenty. Oświadczył, iż w 2019 osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł.

Dowód: Oświadczenie wraz ze sprawozdaniem finansowym, k. 52 akt adm.

Przedsiębiorca wyjaśnił, że w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r. sprzedał sumarycznie 59 504,697 MWh energii elektrycznej, z czego do dalszej odsprzedaży 4 094,960 MWh, do odbiorców przemysłowych 3 997,795 MWh oraz odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi 51 411,942 MWh. Przedsiębiorca wskazał, iż mając na uwadze obowiązujące ówczesnie przepisy ustawy - Prawo energetyczne, był on zobowiązany do realizacji przedmiotowego obowiązku jedynie odnośnie 51 411,942 MWh energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi. W związku z tym, wykonał przedmiotowy obowiązek w nadmiarze, gdyż zgodnie z jego wyliczeniami był on zobowiązany do umorzenia świadectw PMGM w ilości 2 519,185 MWh, PMEF w ilości 668,355 MWh oraz PMEC w ilości 11 927,571 MWh. Przedsiębiorca wyjaśnił też, iż w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r. dokonał sprzedaży wskazanego powyżej wolumenu energii elektrycznej do odbiorców przemysłowych (...) S.A. oraz (...) Sp. J. Przedsiębiorca wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne.

Dowód: Pismo z 30 listopada 2020 r., k. 69 akt adm.

Zgodnie z opublikowaną w dniu 30 grudnia 2014 r. Informacją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr (...) w sprawie wykazu odbiorców przemysłowych na rok 2015 r. (...) S.A. oraz (...) Sp. J. nie posiadali statusu odbiorców przemysłowych o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy P.e.

Dowód: Informacja Prezesa URE, k. 64 akt sądowych

W piśmie z 3 grudnia 2020 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 3 grudnia 2020 r., k. 73 akt adm.

Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiścić opłatę zastępczą, w

terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a. Stosownie do art. 9a ust. 5 pkt 2 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) opłaty zastępcze o których mowa w ust. 8 pkt 2, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszczą się je na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 30 czerwca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy.

Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 490) dla roku 2015, a więc i dla okresu od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedającego tę energię odbiorcom końcowym wynosił:

- a) 4,9 % dla jednostki kogeneracji o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- b) 1,3 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- c) 23,2 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.).

Tak też, jak stanowi art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej.

Ponadto, zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy p.e. za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Decyzją Prezesa URE z dnia 20 października 2011 r. Przedsiębiorcy została udzielona koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 20 października 2011 r. do 31 grudnia 2031 r. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, Powód dokonał w 2015 r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 215 524,885 MWh w tym 55 409,737 MWh w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. W tym stanie rzeczy, właściwe jest przyjęcie, iż powód był zobowiązany do:

- a. uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy – p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 2 715,077 MWh lub do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 330 234,82 zł (2 715,077 MWh x 121,63 zł/MWh),
- b. uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy – p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 720 327 MWh lub do uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 45 567,87 zł (720,327 MWh x 63,26 zł/MWh)
- c. uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 ustawy – p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 12 885,059 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości 141 735,65 (12 885,059 MWh x 11,00/MWh).

Powód przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji dla jednostek kogeneracji, o której mowa w:

- a. art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 2 589,808 MWh,
- b. art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 687,092 MWh,
- c. art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) w ilości 12 261,948 MWh.

Z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty opłaty zastępczej, przekazanej przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, iż powód do 30 czerwca 2016 r. nie uiścił wymaganej opłaty zastępczej.

Słuszne było zatem uznanie przez Prezesa URE, że Przedsiębiorca nie zrealizował obowiązku ciążącego na nim stosownie do art. 9a ust. 8 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.), zaś brakująca ilość energii elektrycznej niezbędnej do realizacji obowiązku za okres od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. w przypadku kogeneracji wymienionej w:

- a. art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) wynosi 125,269 MWh co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 15 236,48 zł,
- b. art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.), wynosi 33,235 MWh co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 2 102,42 zł,
- c. art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) wynosi 593,111 MWh co odpowiada opłacie zastępczej w kwocie 6 524,22 zł,

- łączy wysokość nieuiszczonej opłaty zastępczej wynosi więc 23 863,12 zł.

W związku z powyższym, uzasadniony był zarzut Prezes URE, że powód nie zrealizował obowiązku określonego w przepisie art. 9a ust. 8 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.).

Odnosząc się do stanowiska strony Powodowej, w pierwszej kolejności należy wyjaśnić iż (...) S.A. i (...) Sp. J. w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r. nie posiadały statusu odbiorcy przemysłowego w rozumieniu art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy – P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) zgodnie z którym obowiązek o którym mowa w art. 8 wykonuje odbiorca przemysłowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej, której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji, a także złożył oświadczenie, o który mowa w ust. 1a. Powyższe ustalono w oparciu o opublikowaną w dniu 30 grudnia 2014 r. Informację Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr (...) w prawie wykazu odbiorców przemysłowych na rok 2015 (k. 64 akt sądowych). Skoro podmioty te nie posiadały statusu odbiorców przemysłowych o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) przedsiębiorca był zobowiązany do realizacji tego obowiązku także odnośnie sprzedanej energii elektrycznej tym odbiorcom, stosownie z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.).

W ocenie Sądu, również zarzut naruszenia art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne był nieuzasadniony. W ocenie powoda istnieją dostateczne podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne. Przepis ten stanowi, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeśli stopień szkodliwości czynu jest znikomy a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Należy wskazać, że przesłanki te muszą wystąpić łącznie. W przedmiotowej sprawie, powód nie uiścił opłaty zastępczej oraz nie umorzył odpowiedniej ilości świadectw pochodzenia z kogeneracji za energię elektryczną sprzedaną odbiorcom końcowym, nie można zatem uznać, że doszło do realizacji obowiązku lub zaprzestania naruszenia prawa. Ponadto, nie można uznać, że stopień szkodliwości popełnionego czynu był znikomy.

Sąd uznał zatem, iż błędne jest przekonanie powoda o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne. Brak zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że Powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, nie zaś z

tego, że Pozwany przekroczył granice uznania administracyjnego bądź dokonał błędnej wykładni przepisów prawa energetycznego.

Nawiązując do kompetencji Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej w myśl art. 56 ust. 6a ustawy p.e., Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. w sprawie toczącej się pod sygn. akt I NSK 95/18 wskazał, że to Prezes URE kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne określone w ustawie - Prawo energetyczne. W pewnych przypadkach sąd może co prawda zastosować art. 56 ust. 6a p.e., jednakże wpierv Powód powinien wykazać, że Pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz że stopień szkodliwości czynu był znikomy, a przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek. Sąd Najwyższy trafnie wskazywał, że artykuł 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. (Wyrok SN z 27.11.2019 r., I NSK 95/18, LEX nr 2817533)

Trzeba wyjaśnić, że Pozwany dokonał również prawidłowej oceny przesłanek wynikających z art. 56 ust. 6 P.e., zgodnie z którym ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy – p.e.(w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej, wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.), nie może być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzoru, zgodnie z którym kwotę nie uiszczonej opłaty zastępczej należy pomnożyć przez współczynnik 1,3. Dokonane w ten sposób obliczenie dało wynik 31 022,06 zł (23 863,12 x 1,3), co stanowi minimalną wysokość kary pieniężnej nałożonej na przedsiębiorcę.

Zdaniem Sądu, wysokość kary gwarantuje osiągnięcie jej prewencyjnych i represyjnych celów. Stanowi realną dolegliwość dla podmiotu, mając zaś na uwadze dalsze działania powoda, zadziałała prewencyjnie dla zapobieżenia powtarzaniu się nagannego zachowania w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński